



“Знаш ли ти шта славиш и кога величаш? Знаш ли ти да је цар луд – и да се одржава само крвљу својих победа које не воде никуд и ничему? Знаш ли да ми сви заједно срљамо у неку велику несрећу којој не знамо имена ни обима, али која нас поуздано чека на крају свих наших победа?”

Овим цитатом из Андићеве Травничке хронике завршава се текст који смо Слободан Антонић и моја маленкост објавили у “Времену” крајем маја 2014. поводом седнице кризног штаба Владе од петка 16. маја 2014, која је уживо ишла у ТВ програм, и била касније безброј пута репризирана на ТВ Пинк, односно СНС-овом “јавном сервису”.

И тим истим речима можемо почети овај текст поводом прошлонеделне “заједничке седнице владе са председником, којој су присуствовали и гувернер НБС и директори свих јавних предузећа”. При чему је позајмљени Андрићев цитат у међувремену еволуирао од “уметничке хиперболе” у готово хипереалистичку дескрипцију.



Не, није овде реч о потврди оне чувене Хегелове сентенце о “историји која се понавља као фарса”. ОВО је, наиме, и први и други пут била фарса – ретроградна и трагикомична – коју смо у тексту из 2014. покушали да дочарамо и документујемо. А ово је, дакле, само наставак, такорећи, нова епизода отужног серијала под именом “напредна Србија”. И уколико бисмо баш желели да останемо близу хегеловског предлошка, можда би најпрецизније било рећи да нам се, ево, већ годинама “фарса понавља као историја”.

Некад и сад: “Обесио бих се о овај лустер овде”

Ону претходну драматичну и ванредну седницу изазвале су поплаве и – како их је Председник-Премијер крстио – “хиљадугодишње воде”. А ову садашњу један, такорећи, рутински децембарски снег, низак водостај и такође скоро “рутинско” испадање блокова у термоелектрани Никола Тесла. Али све игра и све добро дође, ако Ипсос и пиплметри кажу да треба нечим мало затрпати низ горких пилула (Рио Тинто, протести) које је Вучићева власт у последње време морала да изгута.

Најпре мало драматизације и пригодне самокритике – а која је, заправо, самохвала. (“Имамо ванредну ситуацију...Ја сам погрешо што нисмо ишли са Колубаром Б. Слушао сам све могуће екологе, лажне стручњаке и странце који су долазили да ми доле памет... *Обесио бих се на овај најближи лустер овде (подвукао Ђ.В), само зато што сам их све слушао. Све сам знао да лажу, па смо срећом покренули “Костолац”, иначе сад не бисмо ни имали струје.*”
)

Потом охрабрујуће вести. Али Председник инсистира на роковима – и на одговорности. (Милорад Грчић: “Упаљен је Б1, а у току ноћи биће упаљен А3. Од сутра поподне нападамо блокове А4, А5, А6 како би пре викенда били на мрежи.”)

Председник строго: “Надам се да си свестан и своје одговорности?!” (Грчић одговара потврдно.)

“Апокалипса” по Вучићу – У почетку смо били шокирани, а сад само одмахујемо руком

Пише: Ђорђе Вукадиновић
недеља, 02 јануар 2022 01:50

Председник каже да све мора да се реши у наредних седам дана како би био подигнут цео систем и како држава не би имала велике финансијске губитке.

А ту је и мали знак пажње за “обичне грађане”, јер Председник пре и изнад свега увек на њих мисли: “Они који су били без струје можда да плате само пола рачуна за овај месец. Мислим да је то добра идеја и да вас научи да будете одговорни.”



Потом мало карања на рачун Душана Бајатовића – а посредно и Руса. (“Проблем је, Бајатовићу, што годинама нисмо урадили проширење Банатског Двора. Великом брзином смо трошили количине одатле... Надам се да ће нам Руси изаћи у сусрет.”)

Затим, мало конкретних директива, са бројкама и подацима, чисто да се види колико председник све прати и колико је упућен. (“Мислим да смо успели да пронађемо решење

“Апокалипса” по Вучићу – У почетку смо били шокирани, а сад само одмахујемо руком

Пише: Ђорђе Вукадиновић
недеља, 02 јануар 2022 01:50

за улагање око 200 милиона евра инвестирања у бандере и одржавање система. Нама је у Приликама нестало струје. То је једно од највећих села, предграђе Ивањице. То више не сме да се догађа. Свуда људи траже бетонске бандере, неће дрвене. Није проблем у новцу, направите план. Остало је свега још 13.000 људи без напајања, Небојша и Александре, пошаљите екипе војске и полиције да помогну тим људима и да тај број већ сутра смањимо на једноцифрен. То значи Дробњак и за Путеве Србије да помогну на тим деоницама да људи не би остајали завејани.”)



И, за крај, поново лепе вести: Проблеми са струјом ће бити решени, има пара, Мали спремио две милијарде до краја године, за наше грађане неће бити зиме (“док ће се Европа смрзавати”).

Шта је остало исто?

Исто је бахато кршење процедуре, закона и устава Републике Србије. Исто је узурпирање надлежности од стране Александра Вучића и мешање у оно што није његов посао. У ствари, није исто. Чак је и много горе, с обзиром да је 2014. био председник

владе, па је то постројавање – ма колико претерано и неукусно – бар донекле пило воду. Док сада, са функције председника, то једноставно не може да ради. Наш систем напосто НИЈЕ председнички. Није чак ни полу-председнички. Дакле, заборавите неадекватна поређења са Бајденом и Путином. Или председником Француске, који такође понекад држи заједничку седницу са владом и премијером.

У Србији је – барем док нека будућа измена устава то не промени – на снази, заправо, скупштински систем. Са, веровали или не, великим надлежностима парламента и јаком владом. И са таксативно наведеним председничким надлежностима

У Србији је – барем док нека будућа измена устава то не промени – на снази, заправо, скупштински систем. Са, веровали или не, великим надлежностима парламента и јаком владом. И са таксативно наведеним председничким надлежностима, где се види да председник већих извршних овлашћења има ЈЕДИНО у области одбране. Све друго је практично протоколарно. И стога ни уз какво “креативно тумачење”, услужни правници и аналитичари тај преседан не могу наћи и одбранити.

Другим речима, дословно сваког дана и скоро сваком својом активношћу (сем када се састаје са шефовима других држава, прима акредитиве страних амбадора и слично) Александар Вучић крши устав и излази из оквира својих надлежности. И у томе је он заиста не само регионални, него и “глобални лидер”, којем мало ко од светских колега може “стати на црту”.

Исти је апокалиптични тон и претеривање (*“Ово никад у историји Србије није било. Никад се оваква катастрофа над њу није надвила”* (подвукао ЂВ), говорио је Вучић тог 16. маја. (Да би онда “утешно” додао како је “оно што нам предстоји још горе од овога што смо имали”). Исто је остало и хуктање и држање за главу, које гледатељству треба да дочара како му је тешко и колико бреме носи на плећима (“хиљадугодишње воде”, “катастрофа библијских размера”, “криза какве у историји није било” итд.)

Исти је механизам медијске манипулације, односно спремности да се стварно решавање проблема подреди површном медијско-пропагандном интересу и сакупљању јефтиних политичко-психолошких поена. Јер, да није тако не би од нечега што реално јесте озбиљна ситуација (иако можда – поготово овај последњи пут – не баш толико

“Апокалипса” по Вучићу – У почетку смо били шокирани, а сад само одмахујемо руком

Пише: Ђорђе Вукадиновић
недеља, 02 јануар 2022 01:50

апокалиптична као што је то АВ представљао) правио “ријалити” и уживо га преносио на свим расположивим ТВ каналима.



Иста су конфузна и противречна објашњења или неспроводиве директиве и театрална наређења. Иста је ароганција, непристојност, инструментализација и презрив однос према сарадницима. С тим што је прошли пут главна споредна улога припала директору ЈП “Србија воде” Пузовићу и начелнику генералштаба Љубомиру Диковићу, док је овога пута главни епизодиста и негативац био в.д. директора Електропривреде Србије Милорад Грчић.

А исто је и сарадничко удвориштво, потуљеност и спремност да све истрпе, све прећуте – или све кажу – само да би се препоручили и удовољили Великом Вођи. Штавише, могло би се рећи да су нове генерације СНС кадрова у том погледу чак и “напредовале” – разуме се, у лошем и погрешном смеру.

Шта се променило?

Глума и глуматање јесу несумњиви елемент континуитета. Али онда је у томе ипак било доста несигурности и страха, док је сада много више пренемагања и шмире

У односу на 2014. данас је Вучићева позиција знатно другачија. Искуснији је, самоуверенији, опуштенији, сигурнији у себе. Глума и глуматање јесу несумњиви елемент континуитета. Али онда је у томе ипак било доста несигурности и страха, док је сада много више пренемагања и шмире. Научио је да – додуше, често на гротесктан начин – комбинује “добре” и “лоше” вести. Тако да је и ово обраћање на седници владе “зачинио” честиткама Ани и грађанима због отварања кластера 4 у преговорима са ЕУ. А чак и када је говорио о драматичним енергетским приликама тај говор је био прилично у орвеловском духу (у стилу: “ситуација је одлична, али се из дана у дан побољшава”).

Дакле, променио се и додатно извештио. Али, пре свега, променили смо се ми. Народ. Јавност. Грађани. Посматрачи. Док је оно ментално детонирање ипак изазвало одређени шок, збуњеност и негативне коментаре, ово прошлонедељно једва да је ико посебно запазио и издвојио из серије и масе сличних Председникових наступа и сеанси. Да није било оног “бешена о лустер” буквално се скоро нико не би ни осврнуо. Дакле, догодило се, или – у мало оптимистичнијој варијанти – догађа нам се управо оно чега смо се највише плашили и на шта смо, заједно са другим ауторима, често упозоравали са ових страница. ОГУГЛАЛО СЕ.

“Апокалипса” по Вучићу – У почетку смо били шокирани, а сад само одмахујемо руком

Пише: Ђорђе Вукадиновић
недеља, 02 јануар 2022 01:50

